

HA IMÁDSÁG KÖZBEN ELSZÓRAKOZUNK¹

Megkértek, írjak valamit az imádságért folytatott küzdelmeimről, különösen arról, mi vonja el ima közben a figyelmemet. Hogyan birkózom meg a (lelki) szárazsággal és más kísértésekkel, amelyekkel imádkozás közben szembesülök, és miként győzöm le ezeket.

A felkérés ellenére nem hiszem, hogy olvasóim azt akarnák, untassam halálra őket annak elsorolásával, mi minden jár a fejemben, miközben imádkozom! A szórakozottság örökös társam az imában. De megtanultam: az ima nem a fejben történik, nem az agy-skatulyában, hanem a szív ama rejtekében, amely imádkozni akar, és ki akar tartani benne, függetlenül attól, milyennek érzem vagy képelem az imámat. Teljességgel meg vagyok győződve róla, hogy Istenünk, az az Isten, akit Jézusban látunk, csupa-szeretet, csupa-részvét – mi több, csupa-ajándék. Isten tökéletes beteljesedésünk érdekében mindig felkínálja önmagát. Jézus által hiszek abban, hogy mi erre teremtettünk, és hogy az isteni szeretet szenvedélye teszi teljessé bennünk ezt az ajándékot.

Tehát amikor leülök a zsámolyomra imádkozni, erre a hitre alapozok, és nem hagyom, hogy eltérjek tőle. Egyszerűen magától értetődőnek tekintem, hogy mivel Isten, Jézus Istene kizárólag szeretet, aki minden ígéretét teljesíti, a szeretetnek ez a műve szünet nélkül tisztít, és fokozatosan átalakít. Teljesen lényegtelen, amit az adott pillanatban a tudat szintjén tapasztalok. Valójában nem tapasztalok semmit szegény, szórakozott önmagamon kívül.

Minden a vak bizalmon múlik. Nem a kétségbeesett, hanem az olyan vakmerő, rendíthetetlen bizalmon, ahogyan a gyermek bízik jó szüleiben. Nem látok semmit abból, ami bennem történik, hogy a lelkemben szép-e a kert, virágzik-e vagy sem, és feladtam minden vágyamat, hogy ebből bármit is lássak, mert azt akarom, hogy mindez Istené legyen. Soha nem ringatom magam abban az illúzióban, hogy ami történt és történik bennem, az az én teljesítményem. Részemről az a kevés, amit tehetek, annyiból áll, hogy soha nem csüggedek el; még néhány percre sem adom fel, bármennyire elegendő is van magamból, bármennyire is engedtem, hogy olyasmin jártassam az eszemet, ami elszórakoztat. Nem vagyok hajlandó felemelni a fejemet Isten kebléről (Rembrandt Tékozló fiújára gondolok, aki apja szívére szorította a fejét), és hiszem, hogy Urunk semmi mást nem kíván tőlem, mint ezt a makacs, vak bizalmat.

Bevallom, ismerem az aggodás és elkedvetlenedés kísértését is, de soha nem tudna rávenni, hogy feladjam az imát. Időt fecsérelnék azzal, ha foglalkoznék vele, ahelyett hogy Isten szeretetébe vetném magamat. Régebben ezek az érzések arra ösztönöztek, hogy más imamódot keressek, amely valamilyen elfoglaltságot biztosít ennek a vég nélkül zúgó malomnak, de megértettem, számomra ez azt jelentené, hogy elrejtőzöm Isten elől, és lelki alkalmatlanságomat elrejttem magam elől. A valódi ima a végsőkéig bizalomteljes. Ez teszi nehezzé. Úgy kell Isten előtt lennünk, amilyenek valóban vagyunk, esetleg izgatottak, haragosak, aggodóak, érzelmi összevisszaságban. Ezt az önmagamot helyezem Isten szerető tekintete elé; ezt a kis teremtményt szereti, ezzel kell törődnie. Ezáltal minden, amit általában kísértéseknek tartanak, valódi imává válik.

1: Ruth Burrows OCD: *Az imaélet lényegéről* (Sarutlan Kármelita Nővérek, 2017. (3. kiadás), 97-99.)